

faa meget mere, som Hs. Majestæt Kongen med al Føte har anset sig berettiget til for Hertugdømmerne Slesvigs, Holsteens og Lauenborgs Vedkommende at udgive den nævnte Thronfølge Lov som en Huuslov, medens Rødsvendigheden af et foregaaende Samtykke fra den danske Rigsdags Side er bleven motiveret ved det udtrykkelige Bud i Grundlovens nu ophævede § 4. Ministeriet har imidlertid erklæret det for utvivlsomt, at den hele Arvesfølge Lov efter den ommeldte Bestemmelse i Udkastets § 1 maa betragtes som en integrerende Deel af selve Forfatningen, saa at ingen Forandring af Arvesølgen, og altsaa heller ingen Tilføining til samme kan skee uden paa den i Udkastets § 57 foreskrevne Maade.

ad § 11. Da denne Paragraph hjemler Kongen en uindskrænket Ret til at bestemme „Ministrenes Antal og Forretningernes Fordeling imellem dem“, kunde der muligens reises Spørgsmaal om, hvorvidt denne Berettigelse kunde benyttes til Præjudice for den de enkelte Landsdele ved Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 og de særlige Forfatninger hjemlede Ret til særlige Ministre, f. Ex. til en Forening af Ministerierne for Slesvig og Holsteen. Ministeriet har i denne Anledning erklæret, at Bestemmelsen udelukkende angaaer Fællesministrene, og altsaa er uanvendelig paa de særlige Ministre, med Hensyn til hvilke de særlige Forfatninger, navnlig for Danmarks Vedkommende Grundlovens § 19, afgive Reglen.

ad § 12. Ogsaa med Hensyn til den heri ommeldte Ministeransvarlighed har Ministeriet bemærket, at Paragraphen kun angaaer Fællesministrene, men at det forøvrigt er en Selsfølge, at ogsaa de særlige Ministre, naar de som Medlemmer af det Geheime Statsraad deeltage i Afgjørelsen af Fællesanliggender, kunne paadrage sig Ansvar ligeoverfor Rigsraadet og Monarchiets Rigsret, samt at det ikke mindre er en Selsfølge, at Fællesministre, saalænge de tillige have særlige danske Anliggender under deres Bestyrelse, forsaavidt ere ansvarlige for den danske Rigsdag og den danske Rigsret. Forøvrigt forudsattes det, at naar Fællesforfatningen træder i Kraft, en strengere

Adskillelse mellem det Fælles og det Særlige vil blive gennemført ogsaa i Statsforvaltningen.

ad §§ 13, 20 og 22. Angaaende disse Bestemmelser henvises til de i det Foregaaende meddeelte Bemærkninger og Oplysninger.

ad § 17. Til Forklaring af det svævende Udtryk, at Rigsraadets Samtykke kun skal behøves til Tractater, som „væsentlig“ forandre de bestaaende statsretlige Forhold, har Ministeriet bemærket, at der jevnligen, f. Ex. ved Overenskomster angaaende Consularforhold eller ved Post- og Telegraph-Conventioner, forekommer Forandringer i bestaaende Forhold, som kunne kaldes statsretlige, men dog ere saa uvæsentlige, at de ikke egne sig til at forelægges Repræsentationen, hvilket derfor i flige Tilfælde heller ikke hidtil er skeet hos os eller skeer i andre constitutionelle Stater. Som Exempel paa Forandringer, der utvivlsomt maatte betragtes som væsentlige, anførtes Indlemmelsen af en til Monarchiet hørende Landsdeel i et fremmed Toldforbund.

ad § 23. Denne Bestemmelse forstaaer Udvalget saaledes, at siden Fællesforfatningen ikke berører Holsteens og Lauenborgs Forhold til det tydske Forbund, har dette heller ikke nogen Besøielse til at blande sig i Fællesforfatningen eller dennes Virksomhed og Udvikling. Skulde det Tilfælde altsaa nogenstunde indtræffe, at en Indblanding i disse Anliggender fra det tydske Forbunds Side ikke længere factisk kunde afværges, vilde Følgen deraf ikke være, at dets Forbring, for at opretholde den constitutionelle Forening med Holsteen og Lauenborg, toges til Følge i Forfatningens hele Omraade, men at den constitutionelle Forbindelse med Holsteen og Lauenborg indskrænkedes saa vidt, som dette maatte være nødvendigt, for at skaffe Forbundets Billie Gyldighed indenfor Forbundsgebietets Grændser, uden at tilstede samme nogen Retsvirkning ud over disse.

I den Bestemmelse, at det ved Lov skal afgøres, hvorvidt Holsteen og Lauenborg skulle have nogen Godtgjørelse for de ved deres